

Arrest

nr. 106 985 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 december 2010 en heeft een derde asielaanvraag ingediend op 31 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 januari 2013.

1.3. Op 26 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990. U verklaarde een soennitische Pashtoun te zijn, afkomstig uit het dorp Tangi, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Toen u zes jaar oud was verhuisde uw familie naar Jamrood (Khyber Agency) in Pakistan omwille van een grondconflict in Afghanistan. U kende problemen met de taliban in Pakistan door uw werk als chauffeur voor de ngo "SAWERA" en verliet Pakistan. U kwam op 10 december 2010 in België aan en diende er diezelfde dag uw eerste asielaanvraag in. Op 17 oktober 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw herkomst uit Deh Bala in Nangarhar, aan uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijfssituatie in Pakistan, zodat u uw asielrelaas dat zich daar afspeelt niet aannemelijk maakte. U hebt nagelaten om vervolgens een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of cassatieberoep in te dienen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier een tweede asielaanvraag in op 16 januari 2012 met als nieuwe element volgende documenten: foto's van uw werkzaamheden bij de taliban, en een brief van uw werkgever dat zou moeten bewijzen dat u in Afghanistan en Pakistan gewoond heeft. U beweerde tevens dat uw twee neven op 10 januari 2012 omkwamen in een bomaanslag door toedoen van de taliban en dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betekende op 31 januari 2012 een weigering tot in overwegingname. U keerde hierna niet terug naar uw land van herkomst en diende een derde asielaanvraag in op 31 juli 2012. U baseert zich hiervoor nog steeds op dezelfde asielmotieven en verklaart nog steeds van Deh Bala, Nangarhar afkomstig te zijn. U stelt tevens dat uw ouders vier maanden geleden terugkeerden naar uw geboortedorp in Afghanistan. Zij zouden daar geen problemen kennen, aangezien de familie waarmee jullie een grondconflict hadden in Pakistan zou verblijven. Ook zou onlangs nog een collega van de ngo waarvoor u in Pakistan werkte in Jamrood gedood zijn door de taliban.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u als nieuwe elementen volgende documenten voor: een Afghaans paspoort, een geboorteakte en een nationaliteitsbewijs verkregen via de Afghaanse ambassade in België op 27 juni 2012; een verklaring van de Afghaanse ambassade in België dat u niet terug kan naar Afghanistan om de gevraagde documenten op te halen en een verklaring dat volgens de Afghaanse wetgeving mannen mogen huwen vanaf hun 18 jaar (beiden dd. 27/06/2012); een verklaring van het districtshoofd en de dorpsverantwoordelijken dat u in Nangarhar geboren bent (dd. 22/02/1391 of 11/05/2012 volgens de westerse kalender); een verklaring van een Afghaanse burger met verblijfsvergunning in België dat u wel degelijk een Afghaan bent (dd. 5/08/2012); een verklaring van twee Afghanen die in België verblijven dat u een inwoner van Nangarhar bent (dd. 5/08/2012); uw taskara (Afghaanse identiteitskaart); e-mails van uw werkgever de ngo SAWERA naar de Belgische ambassade in Pakistan met hun antwoord (dd. oktober 2012) en een bevestigingsbrief; een brief van uw Belgische vrouw voor (dd. 16/01/2013), foto's van uw Belgische partner en haar familie, een enveloppe van uw advocaat en een medisch attest uit België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag op 17 oktober 2011 reeds een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan, en aan uw verklaring als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond geen geloof kon worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zich biedt op uw werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. U diende geen beroep in bij de RVV en liet ook na cassatieberoep in te dienen, terwijl u daartoe wel de mogelijkheid had en ook over een advocaat beschikte (CGVS, p. 11). Het is dan ook bevreemdend dat er geen beroep werd ingediend. Zelf geeft u hiervoor ook geen verklaring (CGVS, p. 11). Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het CGVS kan zich dan ook ertoe beperken om in uw geval enkel de door u aangebrachte nieuwe elementen of feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Inzake uw tweede asielaanvraag met als nieuwe elementen foto's van uw werkzaamheden voor de taliban, een brief van uw werkgever dat zou moeten bewijzen dat u in Afghanistan en Pakistan gewoond heeft, en de verklaring dat uw twee neven omkwamen in een bomaanslag en dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, werd door DVZ een beslissing tot weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag genomen. Zij oordeelden dat u met het voorleggen van de foto's en het document van uw werkgever niet in staat bent de conclusies van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag te weerleggen. Vervolgens merkte DVZ op dat u met de moord op uw twee neven niet het persoonlijk karakter van uw problematiek kan aantonen. Ook stelde DVZ dat u van uw verklaring, dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, geen enkel begin van bewijs voorlegt. Hierbij verwijst het CGVS ook naar het gesolliciteerde karakter van de brief van uw werkgever. Zo werd deze pas opgesteld op 4 november 2011 dus nadat uw eerste asielaanvraag afgewezen werd, waardoor de bewijswaarde ervan eerder beperkt is. Ook is uit deze brief van uw werkgever niets op te maken over uw afkomst uit Deh Bala in Nangarhar, of is er niet uit op te maken welke problemen u zou hebben en met wie. Daarnaast zijn de voorgelegde foto's zeer onduidelijk en is uit de foto's onmogelijk op te maken in welke context zij genomen werden.

Aangezien u in uw derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect zijn (CGVS, p. 6). In casu dient te worden vastgesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Vooreerst legt u diverse attesten voor, waaronder uw geboorteakte, een nationaliteitsbewijs, en een Afghaans paspoort. Al deze documenten verkreeg u via de Afghaanse ambassade in België op 24 mei 2012 en 27 juni 2012 (CGVS, p. 7, 10). Hierbij moet worden opgemerkt dat u deze attesten en uw paspoort blijkbaar op zeer eenvoudige wijze van de ambassade verkregen heeft. Zo verklaart u uw Afghaans paspoort louter te hebben verkregen op basis van uw taskara, verklaringen van Afghanen met een Afghaans paspoort en uw eigen verklaringen (CGVS, p. 7-9). Opmerkelijk is dat u de Afghanen die met u meegingen naar de ambassade om uw nationaliteit te bevestigen pas na uw aankomst in België leerde kennen. Bovendien is de ene Afghaan die met u meeging van Kunar afkomstig en dus niet uit Nangarhar, en weet u niet eens vanwaar de andere Afghaan afkomstig is (CGVS, p. 7-8). Zij kunnen dus onmogelijk met zekerheid weten dat u afkomstig bent uit Deh Bala in Nangarhar. De verklaringen die zij aflegden op de ambassade zijn dus louter op uw verklaringen gebaseerd en dus niet objectief gestaafd. Met betrekking tot uw taskara, die u ook voorlegde om het Afghaanse paspoort te verkrijgen, werden in de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS al kanttekeningen geplaatst bij de wijze waarop u deze verkregen heeft. Immers kon u niet duidelijk aangeven waarom u als enige van de familie een taskara aanvroeg en blijkt de leeftijd die u opgaf bij het verkrijgen van de taskara niet te kloppen (zie beslissing CGVS 17/10/2011). Bovendien zijn er nu onregelmatigheden vastgesteld tussen de originele taskara die u voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag en de originele taskara die u voorlegde tijdens uw derde asielaanvraag. Zo staat er op de originele taskara die u nu voorlegt tijdens uw derde asielaanvraag, de extra datum 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011) bij uw leeftijdsbepaling te lezen. Deze is niet terug te vinden op de originele taskara voorgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag. U geeft na confrontatie ook toe dat iemand deze datum erbij schreef nadat u een negatieve beslissing kreeg, omdat men zo duidelijker uw leeftijd zou begrijpen (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is dat u echter niet meer weet wie de persoon was die deze datum voor u noteerde (CGVS, p. 12). Hierbij moet worden opgemerkt dat het ook bevreemdend is dat de overheidsinstantie in Afghanistan, die uw taskara uitreikte, deze belangrijke datum zou vergeten zijn te vermelden. Er kunnen dan ook ernstige twijfels geuit worden bij de wijze waarop u uw taskara verkregen heeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat identiteitsdocumenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of zelfs buiten Afghanistan bijvoorbeeld in Peshawar (informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Daarnaast zou de Afghaanse ambassade u op eenvoudige vraag van uw kant deze attesten en uw Afghaans paspoort uitgereikt hebben. Zo zouden zij u louter gevraagd hebben vanwaar u afkomstig bent en u gevraagd hebben om de maanden van de kalender in Afghanistan op te sommen en de dagen van de week (CGVS, p. 8-9). Opmerkelijk is hierbij dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS er niet eens in slaagde de 12 Afghaanse kalendermaanden op te sommen (CGVS 27/07/2011, p. 11). Dat u dit wel lukte op de Afghaanse ambassade in België doet dan ook vermoeden dat u deze ondertussen uit het hoofd geleerd hebt. Deze kennis vormt dan ook geen onomstotelijk bewijs van uw beweerde afkomst uit Deh Bala, Nangarhar. Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook ernstige vragen op bij de wijze waarop u uw Afghaans paspoort en andere attesten hier verkregen hebt. Met betrekking tot het Afghaanse paspoort dat u hier verkreeg, dient nog te worden gesteld dat dit louter kan dienen als een bewijs van uw nationaliteit, en niet voldoende is om uw afkomst uit en verblijf in het

dorp Tangi van het district Deh Bala van de provincie Nangarhar te staven. Bevreemdend is echter ook dat er op uw paspoort en op de attesten Jalalabad als uw geboorteplaats staat te lezen en dit terwijl u beweert afkomstig te zijn van het dorp Tangi uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U geeft hiervoor als reden aan dat Jalalabad de hoofdstad van Nangarhar is (CGVS, p. 9). U bent echter niet geboren in Jalalabad volgens uw verklaringen, maar in Tangi. Ook op uw taskara staat te lezen dat u uit Tangi afkomstig zou zijn. Waarom de ambassade dan Jalalabad als uw geboorteplaats schreef, kan u echter niet verklaren (CGVS, p. 9). Bovendien vormen dit paspoort en uw attesten van de ambassade ook geen bewijs van de problemen die u beweert te hebben in Afghanistan of Pakistan.

Vervolgens legt u nog twee brieven voor, geschreven door Afghaanse kennissen uit België, waarin zij uw nationaliteit en afkomst uit Nangarhar bevestigen (CGVS, p. 10). Deze brieven betreffen slechts mededelingen van personen die u hier in België leerde kennen, wat de bewijswaarde ervan onmiddellijk relatieveert (CGVS, p. 11). Bovendien vertonen deze brieven een gesolliciteerd karakter, daar u zelf die personen vroeg deze brieven te schrijven en zij pas opgesteld zijn in augustus 2012, dus na uw derde asielaanvraag (CGVS, p. 10). Deze brieven werpen dan ook geen ander licht op eerder gedane conclusies. U legt nog een verklaring voor van het districtshoofd en de dorpsverantwoordelijken uit uw vermeende regio van herkomst, die verklaren dat u in Nangarhar geboren bent. Dit blijkt althans uit het administratieve dossier. U weet echter niet om welk document het gaat als u het voorgelegd krijgt en bekijkt (CGVS, p. 9-10). Zelfs als u erop gewezen wordt dat het geschreven werd door het districtshoofd en de dorpsverantwoordelijken slaagt u er niet in de inhoud van het document weer te geven (CGVS, p. 12). U stelt enkel dat het een attest is en dat uw broer het met de hulp van verwanten naar u zond (CGVS, p. 9-10). Gezien u zelf dit document voorlegt ter staving van uw asielaanvraag mag van uw verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit document, eventueel via anderen. Zeker gezien doorheen uw verklaringen blijkt dat u vele Afghaanse vrienden zou hebben die u hielpen. U kon hen dan ook gevraagd hebben dit document voor u te lezen. U deed dit echter niet, omdat u dacht dat het CGVS dit wel zou doen (CGVS, p. 13). Dit getuigt van weinig interesse in uw eigen asielaanvraag en in het door u voorgelegde document. De enveloppe van deze zending kan u trouwens niet voorleggen. U beweert immers dat het via e-mail naar u werd opgestuurd (CGVS, p. 9). Dit is echter onmogelijk gezien het om een origineel handgeschreven document gaan dat dus onmogelijk elektronisch kan verzonden zijn. Het is dan ook onmogelijk om na te gaan vanwaar deze brief van afkomstig is en hoe, waar en wanneer u deze ontvangen hebt. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden over de voorgelegde confirmatiebrief waarvan u de inhoud ook niet kent en de enveloppe ook niet van kan voorleggen (CGVS, p. 5-6).

Bijkomend moet worden opgemerkt dat u dergelijke documenten, die uw nationaliteit dienen te bewijzen, reeds naar voren had kunnen brengen bij een eerste asielaanvraag. Toch vroeg u deze documenten pas aan nadat uw asielaanvraag al twee maal geweigerd werd. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u zeker was dat u hier een status zou krijgen en daarom deze documenten maar aanvroeg nadat uw beide eerdere asielaanvragen afgewezen werden (CGVS, p. 11). De asielinstanties mogen echter van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, en dit van in het begin van de eerste asielaanvraag.

Ook de e-mail van uw werkgever in Pakistan gericht aan de Belgische ambassade in Islamabad werpt 3 geen ander licht op de eerder genomen beslissing van het CGVS (CGVS, p. 5). Deze brief van uw werkgever is immers gebaseerd op uw eigen verklaringen en getuigt van een gesolliciteerd karakter, daar het opgesteld werd na uw derde asielaanvraag, wat de bewijswaarde ervan relatieveert. Daarnaast stelt de Belgische ambassade als antwoord op deze e-mail dat uw zaak in behandeling is bij de bevoegde Belgische autoriteiten en zij dan ook geen verdere actie zullen ondernemen. Deze brief vormt dan ook geen enkel bewijs van de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan of Pakistan en al zeker niet van uw beweerde herkomst. De foto's van uw Belgische partner en haar familie zijn hier in België genomen en dragen verder niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas (CGVS, p. 5). De door haar geschreven begeleidende brief is daarnaast louter een vraag om een positieve beslissing door een persoonlijke kennis en heeft dus geen enkele objectieve bewijswaarde in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 5).

Tot slot beweert u nog medicatie te nemen en dat uw geheugen niet goed werkt (CGVS, p. 7). U legt in dit verband ook een medisch attest voor. Uit het medisch attest blijkt echter niet dat u geheugenproblemen zou hebben. Na onderzoek op 6 november 2012 werd u immers enkel behandeld voor oververmoeidheid. Uw medische problemen kunnen dus geen verklaring vormen voor uw onwetendheid en gebrekkige verklaringen betreffende de voorgelegde documenten. Zeker gezien u

er in slaagt over andere zaken omstandige en volledige verklaringen af te leggen en ook details weer te geven. Dit blijkt onder meer uit uw verklaringen over de procedure van het verkrijgen van uw Afghaans paspoort in België (CGVS, p. 7-8). Van de moord op uw collega in Jamrood zoals u beweert legt u verder geen enkel begin van bewijs voor (CGVS, p. 13).

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat geen van de nieuw voorgelegde documenten en verklaringen de vastgestelde bedrieglijkheid van uw beweerde herkomst uit Deh Bala in de Afghaanse provincie Nangarhar en uw beweerde verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling kunnen weerleggen. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en de omstandigheden van uw verblijf in Pakistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient echter te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel 'met betrekking tot asiel' voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker meent dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Na een theoretische uiteenzetting, herhaalt hij de bestreden beslissing waar die stelt dat *'Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag op 17 oktober 2011 reeds een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan, en aan uw verklaring als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond geen geloof kon worden gehecht'* en stelt dat dit een inschatting van het Commissariaat-generaal is, dat thans door de stukken wordt weerlegd. Verzoeker argumenteert dat hij de asieliinstanties duidelijk heeft gemaakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en een correct zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie en dat hij doorheen zijn verklaringen de door hem aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker bevestigt de bestreden beslissing waar die aangeeft dat hij geen beroep indiende bij de Raad alsook naliët een cassatieberoep in te dienen maar stelt dat hij dit niet deed daar hij met stukken de beweringen van het Commissariaat-generaal wenste te weerleggen, dat het dan ook niet bevreemdend is dat hij geen beroep heeft ingediend.

Vervolgens herhaalt verzoeker de bestreden beslissing waar die stelt dat *'Inzake uw tweede asielaanvraag met als nieuwe elementen foto's van uw werkzaamheden voor de taliban, een brief van uw werkgever dat zou moeten bewijzen dat u in Afghanistan en Pakistan gewoond heeft, en de verklaring dat uw twee neven omkwamen in een bomaanslag en dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, werd door DVZ een beslissing tot weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag genomen. Zij oordeelden dat u met het voorleggen van de foto's en het document van uw werkgever niet in staat bent de conclusies van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag te weerleggen. Vervolgens merkte DVZ op dat u met de moord op uw twee neven niet het persoonlijk karakter van uw problematiek kan aantonen'*, doch stelt betreffende deze motieven enkel dat het argument dat de moord op zijn twee neven niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen, niet juist is, gezien dit een duidelijk maatschappelijk probleem is.

Verzoeker wijst vervolgens op de motivering dat *'Aangezien u in uw derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect zijn (CGVS, p. 6)'* en argumenteert dat in casu dient vastgesteld te worden dat hij dergelijke elementen naar voren brengt, dat hij diverse attesten voorlegt, waaronder zijn geboorteakte, een nationaliteitsbewijs en een Afghaans paspoort, dat hij al deze documenten verkreeg via de Afghaanse ambassade in België op 24 mei 2012 en 27 juni 2012, dat hierbij dient opgemerkt te worden dat hij deze attesten en zijn paspoort blijkbaar op officiële wijze en na verificatie door de Ambassade van de ambassade heeft verkregen, dat hij verklaart zijn Afghaans paspoort te hebben verkregen op basis van taskara, verklaringen van Afghanen met een Afghaans paspoort en zijn eigen verklaringen.

Verzoeker meent dan ook dat 'deze' voorbarige gevolgtrekking het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.2. In een tweede middel 'met betrekking tot de subsidiaire bescherming' beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij in een dermate prangende situatie verkeert, dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien er een onmogelijkheid tot terugkeer is, waarbij verzoeker verwijst naar een schrijven van het UNHCR. Verzoeker stelt dat vreemdelingen ook onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kan worden afgeleid dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming, dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat de toestand in de provincie Nangarhar op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat uit analyse van de informatie blijkt dat er in de provincie Nangarhar een gewapend conflict aan de gang is, waarna hij diendaangaande een uiteenzetting geeft. Ten slotte stelt verzoeker nog dat het UNHCR een lijst opmaakt van provincies en districten die gekenmerkt worden door diverse bedreigingen van het leven en de fysieke integriteit en de algemene stabiliteit, waarbij hij verwijst naar een document van het UNHCR van juni 2005 dat zou toegevoegd zijn aan het administratief dossier, waarna hij poneert dat de hele provincie 'Herat' in deze lijst voorkomt. Concluderend stelt hij dat uit recente informatie blijkt dat de toestand in nagenoeg gans Afghanistan verslechterd is.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, in het kader van zijn derde asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste en tweede asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 17 oktober 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en aan zijn verklaringen als Afghaans vluchteling in Pakistan te hebben gewoond, dat dit nochtans belangrijk is voor de inschatting van zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan subsidiaire bescherming, dat indien verzoeker de asielinstanties niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie, hij de door hem aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maakt. Verzoeker diende geen beroep in tegen voornoemde beslissing van de commissaris-generaal. Inzake zijn tweede asielaanvraag met als nieuwe elementen foto's van zijn werkzaamheden voor de Taliban, een brief van zijn werkgever die zou moeten bewijzen dat hij in Afghanistan en Pakistan gewoond heeft en de verklaring dat zijn twee neven omkwamen in een bomaanslag en dat de Taliban nog steeds naar hem op zoek is, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag genomen.

In zijn derde asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na voormelde beslissing. Hij beperkt zich tot het volharden in het relaas van zijn eerste aanvraag en tracht alsnog zijn afkomst aan te tonen met het neerleggen van verschillende documenten. De commissaris-generaal concludeert, na bespreking van alle door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag nieuw neergelegde documenten, dat geen van de nieuw neergelegde documenten en verklaringen de vastgestelde bedrieglijkheid van verzoekers beweerde herkomst uit Deh Bala in de Afghaanse provincie Nangarhar en zijn beweerde verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling, kunnen weerleggen, dat dient besloten te worden dat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en de omstandigheden van zijn verblijf in Pakistan geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal vervolgt dat *'Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient echter te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.'*

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.'

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts

worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. Uit verzoekers verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.6.1. Immers waar verzoeker stelt dat zijn eerste asielaanvraag geweigerd werd doordat aan zijn verblijf in Afghanistan en aan zijn verklaring als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond geen geloof kon worden gehecht, dat dit een inschatting van het Commissariaat-generaal is die thans door de stukken wordt weerlegd, gaat verzoeker volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing waar alle nieuwe aangereikte elementen/documenten van zijn asielrelaas worden besproken en waaruit duidelijk blijkt dat geen van de nieuw voorgelegde documenten en verklaringen de vastgestelde bedrieglijkheid van zijn beweerde herkomst in Afghanistan en zijn beweerde verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling kunnen weerleggen. De door de verwerende partij in de bestreden beslissing uiteengezette motieven worden door verzoeker geenszins met concrete argumenten betwist.

2.6.2. Waar verzoeker verder stelt dat hij de asielinstanties duidelijk heeft gemaakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en een correct zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie en dat hij doorheen zijn verklaringen de door hem aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt, beperkt hij zich tot het louter tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal, doch hiermee deze conclusies, het weze herhaald, niet weerlegt.

2.6.3. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij geen beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag daar hij met stukken de beweringen van het Commissariaat-generaal wenste te weerleggen, dat het dan ook niet bevreemdend is dat hij geen beroep heeft ingediend, beperkt hij zich tot een *a posteriori*-verklaring nu uit het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor geen verklaring had waarom zijn advocaat geen beroep indiende.

2.7. Betreffende de motieven van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag betwist verzoeker het argument dat de moord op zijn twee neven niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen, daar dit een duidelijk maatschappelijk probleem is. De Raad stelt vast dat verzoekers beroep tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag verworpen werd op 22 augustus 2012 bij arrest nr. 86 061. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn tweede asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de derde asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens

wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is, nu verzoeker zich enkel beperkt tot het uiten van de loutere algemene bewering dat 'dit een duidelijk maatschappelijk probleem is' zonder enige duiding hieromtrent. Het argument kan dan ook niet dienstig worden aangebracht.

2.8. In zoverre verzoeker tenslotte nog aangeeft dat hij diverse attesten voorlegt, waaronder zijn geboorteakte, een nationaliteitsbewijs en een Afghaans paspoort, dat hij al deze documenten verkreeg via de Afghaanse ambassade in België op 24 mei 2012 en 27 juni 2012, dat hierbij dient opgemerkt te worden dat hij deze attesten en zijn paspoort blijkbaar op officiële wijze en na verificatie door de Ambassade van de ambassade heeft verkregen, dat hij verklaart zijn Afghaanse paspoort te hebben verkregen op basis van taskara, verklaringen van Afghanen met een Afghaans paspoort en zijn eigen verklaringen, en hij aldus nieuwe elementen heeft aangebracht die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van de vorige asielaanvragen incorrect zijn, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn verklaringen en het wijzen op de door hem neergelegde documenten doch gaat hiermee voorbij aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal dienaangaande. Zo oordeelde laatstgenoemde betreffende de door verzoeker aangehaalde documenten in de bestreden beslissing terecht *'Vooreerst legt u diverse attesten voor, waaronder uw geboorteakte, een nationaliteitsbewijs, en een Afghaans paspoort. Al deze documenten verkreeg u via de Afghaanse ambassade in België op 24 mei 2012 en 27 juni 2012 (CGVS, p. 7, 10). Hierbij moet worden opgemerkt dat u deze attesten en uw paspoort blijkbaar op zeer eenvoudige wijze van de ambassade verkregen heeft. Zo verklaart u uw Afghaans paspoort louter te hebben verkregen op basis van uw taskara, verklaringen van Afghanen met een Afghaans paspoort en uw eigen verklaringen (CGVS, p. 7-9). Opmerkelijk is dat u de Afghanen die met u meegingen naar de ambassade om uw nationaliteit te bevestigen pas na uw aankomst in België leerde kennen. Bovendien is de ene Afghaan die met u meeging van Kunar afkomstig en dus niet uit Nangarhar, en weet u niet eens vanwaar de andere Afghaan afkomstig is (CGVS, p. 7-8). Zij kunnen dus onmogelijk met zekerheid weten dat u afkomstig bent uit Deh Bala in Nangarhar. De verklaringen die zij aflegden op de ambassade zijn dus louter op uw verklaringen gebaseerd en dus niet objectief gestaafd. Met betrekking tot uw taskara, die u ook voorlegde om het Afghaanse paspoort te verkrijgen, werden in de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS al kanttekeningen geplaatst bij de wijze waarop u deze verkregen heeft. Immers kon u niet duidelijk aangeven waarom u als enige van de familie een taskara aanvraag en blijkt de leeftijd die u opgaf bij het verkrijgen van de taskara niet te kloppen (zie beslissing CGVS 17/10/2011). Bovendien zijn er nu onregelmatigheden vastgesteld tussen de originele taskara die u voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag en de originele taskara die u voorlegde tijdens uw derde asielaanvraag. Zo staat er op de originele taskara die u nu voorlegt tijdens uw derde asielaanvraag, de extra datum 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011) bij uw leeftijdsbepaling te lezen. Deze is niet terug te vinden op de originele taskara voorgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag. U geeft na confrontatie ook toe dat iemand deze datum erbij schreef nadat u een negatieve beslissing kreeg, omdat men zo duidelijker uw leeftijd zou begrijpen (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is dat u echter niet meer weet wie de persoon was die deze datum voor u noteerde (CGVS, p. 12). Hierbij moet worden opgemerkt dat het ook bevreemdend is dat de overheidsinstantie in Afghanistan, die uw taskara uitreikte, deze belangrijke datum zou vergeten zijn te vermelden. Er kunnen dan ook ernstige twijfels geuit worden bij de wijze waarop u uw taskara verkregen heeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat identiteitsdocumenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of zelfs buiten Afghanistan bijvoorbeeld in Peshawar (informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Daarnaast zou de Afghaanse ambassade u op eenvoudige vraag van uw kant deze attesten en uw Afghaans paspoort uitgereikt hebben. Zo zouden zij u louter gevraagd hebben vanwaar u afkomstig bent en u gevraagd hebben om de maanden van de kalender in Afghanistan op te sommen en de dagen van de week (CGVS, p. 8-9). Opmerkelijk is hierbij dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS er niet eens in slaagde de 12 Afghaanse kalendermaanden op te sommen (CGVS 27/07/2011, p. 11). Dat u dit wel lukte op de Afghaanse ambassade in België doet dan ook vermoeden dat u deze ondertussen uit het hoofd geleerd hebt. Deze kennis vormt dan ook geen onomstotelijk bewijs van uw beweerde afkomst uit Deh Bala, Nangarhar. Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook ernstige vragen op bij de wijze waarop u uw Afghaans paspoort en andere attesten hier verkregen hebt. Met betrekking tot het Afghaanse paspoort dat u hier verkreeg, dient nog te worden gesteld dat dit louter kan dienen als een bewijs van uw nationaliteit, en niet voldoende is om uw afkomst uit en verblijf in het dorp Tangi van het district Deh Bala van de provincie Nangarhar te staven. Bevreemdend is echter ook dat er op uw paspoort en op de attesten Jalalabad als uw geboorteplaats staat te lezen en dit terwijl u beweert afkomstig te zijn van het dorp Tangi uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U geeft hiervoor als reden aan dat*

Jalalabad de hoofdstad van Nangarhar is (CGVS, p. 9). U bent echter niet geboren in Jalalabad volgens uw verklaringen, maar in Tangi. Ook op uw taskara staat te lezen dat u uit Tangi afkomstig zou zijn. Waarom de ambassade dan Jalalabad als uw geboorteplaats schreef, kan u echter niet verklaren (CGVS, p. 9). Bovendien vormen dit paspoort en uw attesten van de ambassade ook geen bewijs van de problemen die u beweert te hebben in Afghanistan of Pakistan. Deze motieven betreffende de attesten en het paspoort worden door verzoeker geenszins met concrete argumenten weerlegd, zodat de loutere stelling van verzoeker dat hij deze attesten en zijn paspoort blijkbaar op officiële wijze en na verificatie door de Ambassade van de ambassade heeft verkregen, dat hij verklaart zijn Afghaanse paspoort te hebben verkregen op basis van taskara, verklaringen van Afghanen met een Afghaans paspoort en zijn eigen verklaringen, en hij aldus nieuwe elementen heeft aangebracht die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van de vorige asielaanvragen incorrect zijn, niet dienstig is.

2.9. Verzoeker betwist de andere motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van zijn beweerde verblijf in Afghanistan en de omstandigheden van zijn verblijf in Pakistan.

2.10. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in gans Afghanistan, in de provincie Nangarhar en zelfs in de provincie Herat, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst in zijn eerste asielaanvraag en hierin volhardt tijdens zijn derde asielaanvraag zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Hoger bleek dat ook het voorleggen van stavingstukken ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

Zoals reeds gesteld, kan er dan ook niet volstaan worden met een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in gans Afghanistan, de provincie Nangarhar en zelfs de provincie 'Herat' om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers beweerde afkomst werd bedrieglijk beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag, een vaststelling waaraan het neerleggen van de voorgelegde documenten ter gelegenheid van de derde asielaanvraag, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk doet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker nog verwijst naar een document van het UNHCR van juni 2005 dat zou bijgevoegd zijn aan het administratief dossier, van dit document geen spoor terug te vinden is.

2.11. Waar verzoeker stelt dat hij in een dermate prangende situatie verkeert zodat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is gezien er een onmogelijkheid tot terugkeer is, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker door zijn gebrekkige medewerking zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen bij terugkeer, onmogelijk maakt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker ook verwijst naar 'een schrijven van UNHCR', hij geenszins verduidelijkt, en noch uit zijn verzoekschrift noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt, welk document/schrijven hij beoogt, zodat een dergelijke loutere verwijzing niet dienstig is.

2.12. In de mate verzoeker voorhoudt dat vreemdelingen ook onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er opnieuw op dat aan verzoekers beweerde afkomst geen enkel geloof wordt gehecht en dat de door hem ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten aan de voormelde vaststelling geen afbreuk doen, zodat hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

2.13. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.14. In zoverre verzoeker nog het redelijkheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel enkel dan geschonden is, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.15. De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER